

paatagelig, naar man hører, at den højtæredede Finansminister dertil vil knytte et kategorisk Krav om at faa det i Lands-tinget liggende Forslag til Lov om en midlertidig Forhøjelse af Ejendomsskylden til Staten vedtaget med det samme. For det er for alle dem, hvis Virksomhed er knyttet til fast Ejendom, baade handlende, Haandværkere og Jordbrugere, et Plus, og et Plus, de faar, uden Hensyn til, om der virkelig er Spørgsmaal om Formue for dem. Thi Ejendomsskylden tager ikke Hensyn til, hvor meget en Mand ejer i Ejendommen, men blot til Ejendommens Værdi. Her vil man begaa en virkelig Uret, som det maa være Rigsdagens Pligt at rette.

Selskabsskatten er meget stærkt øget i den højtæredede Finansministers Lovforslag, og her kan man ikke sige andet, end at Progressionen er stærk nok. Her er der taget kraftigt fat paa de Aktieselskaber, der giver det meget store Udbytte, hvad jeg fuldkomment kan billige. Der er dog een Ting, jeg her maa bemærke. Det forekommer mig uheldigt med Hensyn til Selskabsbeskatningen, at der, hvis dette Lovforslag vedtages uforandret, vil skabes en betænkelig Ulighed mellem Skatten paa indenlandske og udenlandske Selskaber. Den Tillægsskat, som udenlandske Selskaber skal svare, bliver kun paa 3 pCt., medens de indenlandske Selskaber for den Del af Fortjenesten, som overskrider 4 pCt., kan komme helt op til 21 pCt. Jeg tror ikke, det er rigtigt, jeg tror ikke, at det falder i Traad med den naturlige Retning, som Lovgivningen mere og mere har taget i alle Lande og til en vis Grad ogsaa her, at man ikke skal begunstige Udlandet paa Indlandets Bekostning, men at man tværtimod skulde søge, for saa vidt det kan ske, uden at der gøres Uret mod nogen, at komme i den modsatte Retning. Det er virkelig betænkeligt at give udenlandske Selskaber et saa overordentligt Plus frem for indenlandske, og det er en af de Ting, man maa have Opmærksomheden henvendt paa under Lovforslagets Behandling og se at faa rettet. Tager vi den samlede Skat, vil vi komme til 6 pCt. for udenlandske Selskaber og op til 25 pCt. for indenlandske.

Med Hensyn til Forslag til Lov om Selvangivelse af Formue, som jo naturligt knytter sig til det af mig lige omtalte Lovforslag, billiger jeg her ganske Princippet. Jeg har ogsaa udtalt det gentagne Gange, og den højtæredede Finansminister havde Ret, naar han i sin Forelæggelses-

tale sagde, at han havde paa Forhaand faaet Sikkerhed for, at Tanken om Selvangivelse af Formue vilde kunne regne paa Flertallet i begge Rigsdagens Ting. Det tror jeg ogsaa ubetinget, den kan. Derimod kan der nok være nogen Tvivl om, hvorvidt dette Lovforslag i Enkelt-heder rammer det rette. Navnlig maa jeg sige, at det er — ja, lige som for Resten de fleste af de andre Lovforslag — uhyre glubsk (Afbrydelse af *Finansministeren*), ja, jeg kan ikke bruge andet Udtryk, det er virkelig overordentlig haardt at sætte Bøden for ikke at have gjort Selvangivelse til 50 pCt. og saa tilmed yderligere, naar man er ansat 50 pCt. over sin sidst opgivne Formueindtægt og ikke klager, at lægge 25 pCt. til. Ganske vist har man søgt at mildne Haardheden noget, ved at man har sat en Grænse ved 6,000 Kr. Man har dog set, at de, der har de ganske smaa Formuer, maaske kunde være undskyldte, at de, som ikke følger saa meget med i det offentlige Liv — det gælder f. Eks. i høj Grad Enker —, kunde være uvidende om, at der findes en saadan rigoristisk Lov, og at de maaske ikke forstod den, selv om de vidste, den var kommet, og endelig, at de kunde have store Vanskeligheder ved at opgive, hvad der virkelig er deres Formue, for saa vidt denne Formue ikke bestaar i Penge og Børs-effekter, men i anden Ejendom. Det har man indset, og derfor har man sat denne Grænse ved 6,000 Kr. Ja, men det gaar, som det i Almindelighed gaar med Grænser: Grænser i Skattelove er gerne et Udtryk for ond Samvittighed, et Udtryk for, at man er kommet ind paa noget, der er lovlig skrap, og saa vil man søge at mildne noget paa det ved at sætte en Grænse. Ingen kan dog sige, at man ikke kan vente, at Folk, der har under 6,000 Kroners Formue, skal kunne opgive deres Formue, men saa snart det gælder en Formue paa 6,500 Kr.; kan man vente det — nej, den Slags Grænser er altid vilkaarlige. De Vanskeligheder og Ulemper, der kan være for Folk, der har under 6,000 Kr. i Formue, kan ogsaa findes for dem, der har over 6,000 Kr. Naturligvis bliver disse Ulemper mindre, jo højere man kommer op med Formuen, og kommer man op paa de store Formuer, er der jo Tale om forretningskyndige Folk, som sagtens kan klare sig, med Lethed kan opgive deres Formue og holde Øje med Forhold som disse. Det er ikke lykkedes mig at opdage noget andet Lands Skattelovgivning, hvor man har taget saa stærkt fat.